



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

# NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 192/05-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. februára 2006 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť PhDr. V. K., Š., zastúpeného advokátom JUDr. P. B., Š., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 6/03 a takto

## **r o z h o d o l :**

Základné právo PhDr. V. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 6/03 p o r u š e n é n e b o l o .

## **O d ô v o d n e n i e :**

### **I.**

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 21. septembra 2005 č. k. I. ÚS 192/05-13 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť PhDr. V. K., Š. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 6/03 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

1. 1. Zo sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ 2. júna 2003 podal proti druhostupňovému rozhodnutiu súdu dovolanie, ktoré Okresný súd Galanta postúpil najvyššiemu súdu 23. septembra 2003. Toto dovolacie konanie je vedené pod sp. zn. 3 Obdo 6/03 a ku dňu podania ústavnej sťažnosti o dovolaní nebolo rozhodnuté. Konanie, v ktorom sa rozhoduje o občianskom práve a záväzku sťažovateľa, ktorého súčasťou je i namietané dovolacie konanie, sa začalo 29. apríla 1993, teda pred vyše 12 rokmi. Vo vzťahu k tomuto konaniu už ústavný súd judikoval porušenie základných práv sťažovateľa, a to nálezom č. k. III. ÚS 123/02-96 zo 6. júna 2003. Sťažovateľ uvádza, že z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že jeho rozhodnutie o porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy implicitne obsahuje i príkaz pre všetky stupne všeobecného súdnictva, ktoré sú, resp. budú zainteresované v danej veci, na konanie bez zbytočných prietáhov v budúcnosti. Najvyšší súd má zo spisu vedomosť o náleze č. k. III. ÚS 123/02-96. Navyše, v každej veci, ktorá bez vážnejších procesných prekážok trvá viac rokov, sú všeobecné súdy povinné konať urýchlene. V opačnom prípade hrozí, že bude zasiahnutá samotná podstata a účel práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1

ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj podstata a účel práva na spravodlivé konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru sťažovateľa zo skutočnosti, že o jeho dovolaní najvyšší súd nerozhodol ani po vyše dvoch rokoch od jeho podania, pričom samotné konanie trvá už trinásť rok, navyše, vo veci už o porušení jeho základných práv rozhodoval i ústavný súd, možno celkom jednoznačne vyvodiť záver, že došlo k porušeniu základných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na zbytočné prietahy v konaní upozornil sťažovateľ aj predsedu najvyššieho súdu, a to sťažnosťou podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, na ktorú sťažovateľ nedostal žiadnu odpoveď.

1. 2. Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľ vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá bola prijatá na ďalšie konanie, navrhol, aby ústavný súd vo veci vydal tento nález:

„(...)

2) *Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 6/03 porušil základné právo PhDr. V. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky i v čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jeho právo na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

3) *Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky sa prikazuje, aby vo veci sp. zn. 3 Obdo 6/03 konal bez zbytočných prietahov.*

4) *PhDr. V. K. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 300 000 Sk (...), ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

5) *PhDr. V. K. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť mu na účet právneho zástupcu JUDr. P. B., (...) do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“*

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: najvyšší súd, zastúpený jeho predsedom JUDr. M. K., listom z 10. januára 2006

č. k. KP 8/05-21 a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 23. januára 2006.

2. 1 Predseda najvyššieho súdu vo svojom vyjadrení uviedol, že:

*„(...) Vec Okresného súdu v Galante, sp. zn. 9 Cb 221/98 bola Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložená na rozhodnutie o dovolaní 23. septembra 2003. Senát NS SR o dovolaní rozhodol 16. augusta 2005 a dovolanie odmietol ako neprípustné. Spis bol 30. augusta 2005 vrátený súdu prvého stupňa. Vzhľadom na počet vecí, ktoré jednotlivým senátom obchodného kolégia ročne dôjde, počet vecí, ktoré senáty mesačne vybaví a ich snahu vecí v zásade vybavovať podľa poradia ako boli Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložené, považujeme dobu, za ktorú bola vec vybavená (rozhodnutá) za primeranú terajším možnostiam NS SR. Dlhšia doba vybavenia je zapríčinená aj personálnymi problémami, ktoré vznikli po odchode viacerých sudcov NS SR do dôchodku, keď senát, ktorému bola vec pridelená odchodom jeho sudcov prakticky zanikol.*

*Domnievam sa však, že ani dlhšou dobou vybavenia dovolania nemohli byť práva sťažovateľa, vzhľadom na jeho procesné postavenie v konaní a výsledok konania, podstatnejšie dotknuté. Sťažovateľ mal v konaní postavenie žalovaného a súd prvého stupňa konanie zastavil. Proti uzneseniu podali žalovaní odvolanie a odvolací súd napadnuté uznesenie potvrdil. Takýto výsledok konania bol pre sťažovateľa priaznivý, keďže žalobcom proti žalovaným žiadne právo nebolo priznané a právoplatným rozhodnutím nebola sťažovateľovi uložená žiadna povinnosť a ani inak ním nebol zaťažovaný. Keďže žalobcovia proti rozhodnutiu dovolanie nepodali, neboli žalovaní v neistom právnom postavení s možnosťou, že sa uvedená procesná situácia zmení v ich neprospech.*

*Z uvedených dôvodov navrhujem sťažnosť zamietnuť. Netrváme na tom, aby sa o prijatej sťažnosti konalo ústne pojednávanie. (...).*

2. 2 Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu okresného súdu uviedol, že:

„(...) *Písomné vyjadrenie predsedu Najvyššieho súdu SR vo veci ústavnej sťažnosti PhDr. V. K. (...), vo svojom obsahu v zásade potvrdzuje skutkové okolnosti uvádzané v sťažnosti navrhovateľom.*

*K námietkam predsedu NS SR považujeme za podstatné uviesť, že na ťarchu sťažovateľa nemožno pripisovať personálne nedostatky všeobecného súdu, od ktorého občan očakáva odstránenie právnej neistoty v súvislosti s rozhodovaním v jeho veci. Platí to i vo vzťahu k procesnému postaveniu účastníka v konaní pred všeobecnými súdmi. Preto je podľa nášho názoru právne irelevantné, že v konaní pred všeobecným súdom bol sťažovateľ ako účastník v procesnom postavení odporcu.*

*Pokiaľ ide o otázku ústneho pojednávania, oznamujeme Vám, že netrváme na jeho vytýčení a súhlasíme s rozhodnutím veci bez nariadenia ústneho pojednávania.*

*Z uvedených dôvodov navrhujeme, aby súd rozhodol vo veci tak, ako sme to uviedli v návrhu (ústavnej sťažnosti). Trovy konania si uplatňujeme za vykonané právne služby:*

- 2 x 2 501 Sk (prevzatie veci a spísanie sťažnosti) + 2 x 150 Sk režijný paušál
- 1 x 2 730 Sk (vyjadrenie zo dňa 23. 01. 06) + 1 x 164 Sk režijný paušál

*Nakoľko je naša kancelária platiteľom DPH (v sťažnosti sme túto skutočnosť omylom opomenuli uviesť), odmena vrátane DPH činí čiastku 9 753,24 Sk“.*

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

## II.

*Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na najvyššom súde pod sp. zn. 3 Obdo 6/03:*

Dňa 23. septembra 2003 bolo najvyššiemu súdu doručené dovolanie sťažovateľa a Ing. B. K., bytom Š., ktorým bolo napadnuté právoplatné uznesenie Krajského súdu

v Trnave (ďalej aj „krajský súd“) č. k. 9 Co 429/02-112 z 31. januára 2003. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 30. mája 2003.

Krajský súd napadnutým uznesením nevyhovел odvolaniu sťažovateľa a Ing. B. K. proti uzneseniu Okresného súdu v Galante č. k. 9 Cb 221/98-101 zo 17. októbra 2002, ktorého predmetom bol nárok sťažovateľa a Ing. B. K. (pred všeobecnými súdmi v procesnom postavení žalovaných v I. a II. rade) „o určenie, že vylúčenie z konzorcia je právoplatné a žalovaní v I. a II. rade nemajú nárok na finančné vypořádanie. Žaloba bola podaná Okresnému súdu v Galante dňa 27. 4. 1993, pričom žalobcovia v I. až IV. rade boli zastúpení JUDr. D. T., komerčnou právničkou a až v priebehu konania bola do spisu doložená pre ňu plná moc. (...) Okresný súd v Galante stanovil vo veci pojednávanie na deň 7. 12. 1999, na ktoré sa osobne dostavil len žalovaný v I. rade, keď žalobca v I. rade súdu oznámil, že žalobu berie späť. Následne sa k späťvzatiu žaloby pripojili i ostatní žalobcovia, teda i žalobcovia v II. až IV. rade, ktorí oznámili súdu prvého stupňa späťvzatie žaloby. Súd prvého stupňa požiadal žalovaných v I. a II. rade, aby v stanovenej lehote oznámili, či súhlasia so zastavením konania, nakoľko žalobcovia vzali späť žalobu na začatie konania. V prípade nesúhlasu so zastavením konania boli vyzvaní, aby uviedli dôvody, pre ktoré so zastavením konania nesúhlasia. Žalovaní v odpovedi na výzvu súdu oznámili, že im doposiaľ nebol podľa § 79 ods. 3 O. s. p. zaslaný návrh. Preto žiadali, aby tak súd obratom urobil (č. l. 96). Vo svojej ďalšej odpovedi (...) poukazovali na svoje predchádzajúce stanovisko, ktoré je nemenné s tým, že očakávajú, že súd bude podľa neho i postupovať. Po tomto súd prvého stupňa konanie zastavil. (...)

Odvolací súd nemal žiadne pochybnosti o tom, že v súdenom prípade nebol potrebný súhlas žalovaných k tomu, aby súd konanie podľa § 96 ods. 1, 3 O. s. p. pre späťvzatie žaloby žalobcami v celom rozsahu zastavil. V konaní bolo bezpochyby preukázané, že žalobcovia v I. až IV. rade, každý samostatným podaním zobrali žalobu v celom rozsahu späť. K späťvzatiu žaloby žalobcami došlo tak, ako to má na mysli § 96 ods. 1, 3 O. s. p., a to ešte skôr, než sa začalo pojednávanie. V danom prípade preto nebolo potrebné zabezpečovať súhlas žalovaných v I. a II. rade k späťvzatiu žaloby žalobcami. (...).“

Najvyšší súd svojím uznesením sp. zn. 3 Obdo 6/2003 zo 16. augusta 2005 dovolanie sťažovateľa a Ing. B. K. ako neprípustné odmietol, pretože v preskúmvanej veci nešlo o žiaden z prípadov uvedených v § 239 Občianskeho súdneho poriadku, pričom sa „(...) *pri skúmaní prípustnosti dovolania osobitne zameral na otázku opodstatnenosti tvrdenia žalovaných I. a II., že im bola odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) O. s. p. (...).*

*Občianske súdne konanie je ovládané dispozičnou zásadou a začína sa na návrh. Konanie v danom prípade začalo na návrh doručený súdu prvého stupňa dňa 27. 4. 1993, ktorý následne v konaní pred súdom prvého stupňa bol žalobcami I. až IV. vzatý v celom rozsahu späť, ktorými podaniami žalobcovia I. a IV. jednoznačne prejavili vôľu, že na prejednaní návrhu v ich mene podaného právnu zástupkyňou s plnou mocou pre celé konanie, nemajú záujem.*

*Keďže k späťvzatiu návrhu na začatie konania došlo v čase, kedy súhlas žalovaných I. a II. so späťvzatím návrhu nebol potrebný, nakoľko ich nesúhlas by bol neúčinný, a to z dôvodov, na ktoré správne poukázal odvolací súd, nebola žalovaným I. a II. preto v dôsledku porušenia procesnej povinnosti súdom, t. j. nedoručenia návrhu na začatie konania, odňatá možnosť konať pred súdom.*

*Prípustnosť dovolania nezistil Najvyšší súd Slovenskej republiky ani v časti výroku o trovách konania, keďže náhradu týchto si žalovaní I. a II. ani na výzvy súdu prvého stupňa neuplatnili.*

*So zreteľom na uvedené, keďže v dovolacom konaní neboli zistené žiadne vady, pre ktoré pripúšťa Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa § 237 O. s. p., dovolací súd dovolanie žalovaných I. a II. odmietol podľa § 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. (...).*“

Dňa 30. augusta 2005 bol spis vrátený Okresnému súdu Galanta a doručením uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 6/2003 zo 16. augusta 2005 účastníkom konania toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 6. októbra 2005.

### III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 6/03 došlo k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty (napr. I. ÚS 41/02). Tento účel už spravidla nie je možné dosiahnuť po právoplatnom skončení napadnutého súdneho konania. Ústavný súd v tejto súvislosti predovšetkým poukazuje na to, že osobitosťou predmetnej veci je to, že konanie pred Okresným súdom Galanta v spojení s konaním na krajskom súde (ďalej len „základné konanie“) bolo právoplatne skončené (zastavené) „v prospech“ sťažovateľa (v procesnom postavení žalovaného) uznesením Okresného súdu Galanta č. k. 9 Cb 221/98-101 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 9 Co 429/02-112, ktoré nadobudlo právoplatnosť 30. mája 2003. Žalobcovia totiž v danej veci uplatnili svoje dispozičné právo (i keď podľa uvedeného uznesenia krajského súdu bolo „*treba prisvedčiť právu žalovaných, že im mala byť žaloba doručená do vlastných rúk a ako účastníci konania mali byť s ňou oboznámení a vedieť, čo je predmetom tohto sporu, za situácie, že žaloba bola spät'vzatá pred začatím pojednávania, pred začatím konania vo veci samej, nie je nedoručenie žaloby takou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci*“), a preto ak v základnom konaní už nebolo žalobcov, na druhej strane v prípade sťažovateľa ako žalovaného *prima facie* nemohlo dochádzať k právnej neistote.

Z obsahu súdneho spisu Okresného súdu Galanta sp. zn. 9 Cb 221/98 ústavný súd zistil, že žalobný návrh na určenie platnosti vylúčenia z konzorcia, ktorý bol podaný proti sťažovateľovi a Ing. B. K., bol účinne vzatý späť už dňom 30. mája 2003. Vzhľadom na uvedené nemožno mať pochybnosti o tom, že uplatnením dispozičného práva pôvodných žalobcov zákonom ustanoveným spôsobom (čo napokon potvrdili všeobecné sudy) zanikol aj dôvod, ktorý pôvodne vyvolal stav právnej neistoty sťažovateľa, teda v napadnutom konaní už nebol naplnený účel (t. j. odstránenie stavu právnej neistoty) základných práv, ktorých ochrany sa sťažovateľ podaním svojej sťažnosti na ústavnom súde dožadoval. Podľa názoru ústavného súdu postup najvyššieho súdu v predmetnom dovolacom konaní nemožno na základe skutočností uvedených v bode II tohto nálezu považovať za taký, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený prier'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prier'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prier'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prier'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prier'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). V danej veci o dovolaní s'ťažovateľa bolo rozhodnuté najvyšším súdom po jednom roku a desiatich mesiacoch. Podľa názoru ústavného súdu aj vzhľadom na predpoklad, že konanie, ktoré s'ťažovateľ svojím dovolaním vyvolal, možno považovať za konanie, ktorého výsledok môže ukončiť stav právnej neistoty s'ťažovateľa, a tým naplniť účel označených základných práv, nemožno na základe skutočností, ktoré vyplývajú z predmetného spisu, považovať postup najvyššieho súdu za taký, ktorý by bolo možné vzhľadom na celkové okolnosti prípadu kvalifikovať ako „zbytočné prier'ahy“ v zmysle citovaného článku ústavy, listiny a dohovoru.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, že základné právo s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prier'ahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako ani jeho právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené nebolo.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. februára 2006